

Із сентиментального відерця

Олеся Лященко

І дзвонили не злякані діти,
І просили горіхів торішніх,
І квартира була як макітра,
Що на тин проти сонця повішена.

Діти дбали, збирали галузки,
Щоб поляпати в вигнуте днище,
Аж полив'яні коники лущились,
Розповзалися ненавмисне.

У макітрі сміялись увічливо,
Дозволяли до рук ще й малому.
Діти грались, кидали камінчики,
Нікотре не забрало додому.